

ΣΤΕΦΗ
ΚΟΡΤΗ-ΚΟΝΤΗ

Οι σοκολάτες
του Σεφέρη

ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ, σελ.189

Στέφανος Κόρτη - Κόντη Νυχτέρι σε... απελθόντα μακρινό συγγενή

Ιδιότυπο κείμενο, με λοξή και εκκεντρική ματιά «Οι σοκολάτες του Σεφέρη»

ΤΟΥ ΠΑΝΟΥ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ
petefris@otenet.gr

Ο μολούγ πος, αν ο πρόπαππος μου, Στέργιος Στεργίου, τουρκικών Χατζής, δεν ήταν ονομαστός φραγκοκόρπης στο Μοναστήρι, που δούλεψε από την Ακρόα στα Βελεσά, τέλη του 15ου αιώνα, δε θα διάβαζα αυτό το βιβλίο. Η αφήγηση που φέρνει ο κείμενο επειδή αυτός ακριβώς ήταν ο πρόπος που ο κ εμπρός συγγενής μου διότιζαν το λόγο τους. Ελάτσια πραγματικά γενόντα, εκπεφόμενα ωσάν μεγάλες πέτρες σε μια υποθετική αυλή. Τριγύρω, ασφαλές διήγησι προσωπικών παθών και σπανιών στιγμών ευτυχίας, σαν γλαδιούς στη βραγιά. Και παντού, είτε ως αγριολούλουδα είτε ως ταιπεία χορταράκια, ένα συνεχές παραμυθιό, ήμο και αναπαικτικό, για το περιβάλλον. Έτσι το χωρίο μας, αλλόλις η πόλι μας. Τόσο λεπτό στο κέφι. Τόσο άγριο οι «άλλοι», είτε Σέρβιοι είτε Αλβανοί είτε Γερμανοί. Και παντού, σαν οδοσάτες, οι εμφανείς επισκέπτες. Ένας διάσημος Ξενιτζίμος, μια χειραφία με γνεστόν ρησοίο. Ή με τον Γιώργο Σεφέρη. Έτσι διγνόνται οι εντόπιος ελληνόφωνοι ή μιλοφώνοι πέραν της Πίνδου. Από τα βλαχοσικά χωριά έως τα ανάντι του Μπέλες. Κι από τη Μοσχόπολι στο έβγα του θεσσαλικού κάμπου, στα Κιπρωσία του Δελφινού.

Η συγγραφέας ακολουθεί κατά αυτήν τη πάντα και επιτυχή συνάτη. Μια οικογένεια που μοιάζει να γεννιέται από στερέωτα (ήπειροτες κινήγησι από τον Αλή πασά που καταλήγουν στην Κορυστή, προβόχου, ακμάζου και συτρυβέται στις μιλοφώνες του χρόνου) εκθίβη το βιο και την πολιτεία εκατόν πενήντα ετών, ίδιος τα χρόνια από το 1913 έως το 1963. Σε μια περίοδο του βίου, πριν από τους κυματισμούς των βασάνων η εκλεχτή παρά ενός ήμερου προέδρου, που δεν είναι άλλος από τον Γιώργο Σεφέρη. Ο ποιητής δε λησμονεί, στις όποιες επισκέψεις του, δυο πλακές ταλική σοκολάτα στα μικράς ηλικίας μέλις της οικογένειας.

Η διήγησι, ακολουθώντας αυτήν την τάξη, ομοιάζει με νυχτέρι σε απελθόντα

Η διήγησι ξεκινάει από στερέωτα εβόλλια στην Κορυστή και την Αθήνα, αλλά γίνεται φένα και αγνωμόδιος στα βάσινα της οικογένειας της δεκαετία του '40

μακρινό συγγενή, του οποίου τα απομακρυσμένα από τη φραγιά μέλλα, ανάσθου σε κοπιούτες και μικρά καρφεράκια, αναθιμούνται ολόκληρες ήπειροτες και πόλι. Είναι ένας τρόπος περιγραφής μονοδικός, ακριβός επειδή διακατέχεται από ένα είδος μιμητικής μοιρολατρίας, κοινής στα μέσα Βαλκάνια. Ως νύχες εβλόγεται οι ποητές, οι άνδρες είναι εύποροι και ανθεκτικοί, τα παιδιά αγγελομορφα ή παιδαίνου γρήγορα, προκαλώντας άρατο πόνο. Τα ρούχα τους και τα επιπλά τους περιγράφονται με ισοπεδοτική δημοκρατία. Ελάτσιοι «απέζω» διατηρούν την καλοσύνη τους. Ο Γερμανός είναι καλός, ο Αλβανός προθυποπρόφρος κακός. Οι παρτιστρατικούς πολιτοφυλάκες, ακόμη και οι αλβανικές, είναι «γαμμασφαλίτες». Η διήγησι από το βιβλίο ξεκινάει από στερέωτα εβόλλια στην Κορυστή και την Αθήνα, αλλά γίνεται φένα και αγνωμόδιος στα βάσινα της οικογένειας της δεκαετία του '40. Στα Βαλκάνια, βλέπετε, δεν είναι άνευ λόγου χοιρέτες και οδοβάτες οι ασφαλιμένες θύρες. Συμμορίες τις εποφθαλιμούν. Τα κρέπα που αναθεκνόνται από το σερβιακό «απονορισμό» τις χειρονομία αποκτούν δικές τους εστίες, που δεν έχουν σχέση με τα «θέλιω» των ελληνόφωνων. Η αφήγησι τέτοιον οικογενειακών δραμάτων πάντα είτε, από ομογενειακό Πόντου έως το μουσικό λόντι, την προβο-

λή ενός προγονικού πλούτου που διατάραξε θάρβαροι γένιους, αναμει με σκινές Ξενιτζίους και πόνο-ος πλαίσιο.

Το αρκετά παρόμοιο αυτό βιβλίο ολοκληρώνεται στα σελίδες 189 με ένα μοναδικό τρόπο, που η συγγραφέας εκθέτει μορφοζώνες, όπως κάθε επαρκής κρύα που φιλώγει το κάστρο της. Απλόγους της οικογένειας, μαθαίνοντας από Σαλοβίκι πος ο παλιός επισκόπος της παραδεισίου Κορυστής πήρε το Νομείο, του γράφει για να τον συχαρέ. Η απάντησι του ποιητή είναι όλα τα λέερα.

Η Ελληνική ελίτ, η ελίτ των αυτοκθόνων, η Ελλάδα του Σεφέρη απάντα σαν υπηρεσία του ΙΚΑ. Ο πρόξενος Σεφέρης, πρόσφρινας μιας άλλης περιούσις, της αιγιατικής και μικροστιατικής, του καημού της ρομιοσύνης, δεν μπορεί να συμμοινεί το Ρωμίο της άλλης πατρίδος, με τους μαρούς κάμπος και τους προσωπικούς χορούς, με την παρέλξη αίσθησι της ομορφιάς και αυτήν την προβλήσι για τον οικογενειακό θάνατο. Ηπειροτες, Βάλοιο, οδοφώνοιοι και μάγνητροι των μακεδονικών λιμνών, καταλαβαίνοντας ότι ποτέ των ποτών δε θα εβόγουν το χρονόγραφο τους, μιμούνται οι ίδιοι την ακνισία μιας προτύπης.

Ιδιότυπο κείμενο, με λοξή και εκκεντρική ματιά, βιάζεται ευκολότερα σαν ιστορική πηγή.